

[Madsen-Mygdal.]

idet jeg dog endnu skal sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som var forbavset over, at jeg sagde, at der i engelske Blade havde været udtalt Ønske om en Begrænsning af vor Restriktionspolitik. Kun et Par Dage efter, eller maaske Dagen efter, at Afleveringspligten her var ophævet den 27. August, indeholdt hele den engelske Presse og ikke mindst de store, ledende Blade, Artikler, der udtalte Lykønskning til Danmark, fordi vi havde ophævet Afleveringspligten, og det store Blad „Times“ udtalte Haabet om, at Danmarks Handling, altsaa Afleveringspligtens Ophævelse — jeg tillader mig med den højtærede Formands Tilladelse at citere nogle faa Linier —, snart vilde blive efterfulgt af en fuldstændig Ophævelse af Valutarestriktionerne, og at det vilde opildne andre Lande i Europa og andetsteds til at fjerne Lænkerne paa den nu bundne Verdenshandel.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde til mig, at jeg havde talt haanende om den højtærede Udenrigsminister, og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte videre om, hvorledes man skulde støtte og underbygge og fylkes om den højtærede Udenrigsminister. Jeg vil til de to ærede Medlemmer gerne sige, at jeg har aldeles ikke talt haanende om den højtærede Udenrigsminister, men jeg har maaske talt haanende om den efter min Opfattelse latterlige Maade, paa hvilken man nu ligesom i Krigstiden vil gøre en enkelt Mand og hans Arbejde til fuldkommen afgørende for alt. Jeg har aldeles ikke talt haanende om den højtærede Udenrigsminister, men jeg maa maaske have Lov til at sige, at der kunde være god Grund til baade for den højtærede Udenrigsminister selv og for hans Venner, maaske navnlig for de sidste, at være noget mere beskedne, for saadan ligefrem Ret i de Spaadomme og Anskuelser, som den højtærede Udenrigsminister har givet Udtryk for, har han jo ikke altid haft.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vil jeg navnlig gerne sige, naar der nu tales saa meget om, at om Udenrigsministeren, om Manden paa denne særlige Post, maa man særlig værne, ham maa man fylkes om, ham maa man passe paa der ikke bliver sat Plet paa, ham skal man passe saa forfærdelig meget paa i Forholdet udadtil: Ja ja, ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, den socialdemokratiske Provinspresses Redaktør og Medarbejder, højtærede Hr. Undervis-

ningsminister, hvad tænkte de i sin Tid overfor daværende Udenrigsminister Cold, hvad tænkte de i sin Tid overfor daværende Udenrigsminister Harald Scavenius? Tog man det fjerneste Hensyn? Søgte man ikke paa den tarveligste Maade, navnlig overfor Udenrigsminister Cold, at komme den daværende Regering og det daværende Regeringsflertal til Livs og i Virkeligheden at tilsvine denne Mand paa en Maade, som var fuldkommen utilladelig? Naar de ærede Medlemmer nu er saadanne Mimoser, som de er med Hensyn til deres egne, skulde de tænke sig en lille Smule om, og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen skulde slaa efter i Rigsdagstidende og tænke over, hvor han var henne med Hensyn til at beskytte en Udenrigsminister i 1922—24.

Jeg vil dernæst gerne sige til den højtærede Handelsminister, som drog en Sammenligning mellem tidligere Love og det Lovforslag, her foreligger til tredie Behandling, at den højtærede Handelsminister kan jo overhovedet ikke være i Tvivl om den afgørende Forskel, der er mellem Loven og Lovforslaget. Den højtærede Handelsminister kan heller ikke være i Tvivl om, at han, da hele denne Lovgivning begyndte, havde den Opfattelse, at man naturligvis skulde støtte sig til et Flertal i Valutaudvalget, og han støttede sig til det. Da jeg i Rigsdagens Valutaudvalg, da dette bestod af fire Medlemmer, foreslog, at man skulde benytte denne Lovgivning straks meget skrappt, saa var der jo et Flertal mod denne Opfattelse, de ærede Medlemmer Hr. Hans Nielsen, Niels Frederiksen og Madsen-Mygdal. Den højtærede Handelsminister kan da virkelig heller ikke tro, at man efter hans Administration af § 7, efter hele den Behandling, han har givet Tvangsafleveringspligtens Ophævelse, hvor han overhovedet ikke har fulgt Loven, overhovedet ikke har forhandlet med os, halvandet Aar frem i Tiden vil give ham en saadan Bemyndigelse, som her er Tale om. Den højtærede Handelsminister maatte paa Forhaand have vidst fra hele den Maade, hvorpaa Sagen havde været ført, at dette kunde der overhovedet ikke være Tale om. Enhver ved jo, hvorledes Forholdene var, da vi fik den første Valutalov, da opfattede man det ogsaa saaledes, at Ministeren vilde have Flertal. Og med Hensyn til andre Bestemmelser angaaende Valutaafleveringen har Ministeren udtrykkelig i lange Forhandlinger den 18.—19. November 1931 været af den Anskuelse, at han maatte have et Flertal. Men det, den højtærede Minister vil med denne Lov, er lige det modsatte, det er netop at have en Bemyndigelse, saaledes